

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 211/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOMARK, spol. s r. o., Tehelná 1, Moldava nad Bodvou, zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátska kancelária, Fejova 4, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 26/2014-326 z 29. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOMARK, spol. s r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti STAVOMARK, spol. s r. o., Tehelná 1, Moldava nad Bodvou (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 26/2014-326 z 29. apríla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní o ochranu proti nekalej súťaži začatom na základe žaloby žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 29 CbPv 5/2008-294 z 21. novembra 2013 uložil sťažovateľke ako žalovanej (okrem iného) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 23 235,74 € (700 000 Sk) ako finančné zadosťučinenie za ujmu spôsobenú tým, že „žalovaný použil časť obchodného mena žalobcu na zriadenie internetovej domény, pričom táto doména bola presmerovaná na www stránku propagujúcu činnosť a služby žalovaného“. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že po vykonaní dokazovania relevantnými listinnými dokumentmi, výsluchom účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov, ako aj výsluchom svedkov okresný súd dospel k názoru, že „cieľom žalovaného bolo nasmerovať záujemcov o služby žalobcu, ktorý chceli so žalobcom kooperovať, prípadne získať informácie o ním poskytovaných službách prostredníctvom internetu na základe poznania jeho obchodného mena na žalovaného, ktorý svojimi službami žalobcovi priamo konkuruje a vyvolaním zdania o prepojenosti, resp. totožnosti týchto dvoch subjektov získať pre svoje vlastné podnikanie prospech v podobe získania zákaziek, ktoré by inak získal žalobca... Neoprávnené použitie charakteristického prejavu žalobcu, aký predstavuje jeho časť obchodného mena je mimoriadne efektívnou formou ako prilákať klientov k žalovanému... Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj vzhľadom na dobu trvania od 9. 9. 2007 a minimálne do 23. 4. 2008 považuje súd požadovanú výšku primeraného zadosťučinenia v peniazoch za dôvodnú... Výška požadovaného primeraného peňažného zadosťučinenia... predstavuje 1,5 – 1,6 % z obratu (tržieb) žalovaného v rozhodnom období... V súvislosti s priznanou výškou primeraného zadosťučinenia je potrebné uviesť, že nárok na primerané zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok a je kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnúť

utrpel. Je vyrovnaním ujmy a určitou sankciou za nekalosúťažné konanie. Primeranosť v peniazoch vyjadreného zadosťučinenia netreba (ani nemožno) preukazovať tak, ako výšku škody alebo bezdôvodné obohatenie. Zadosťučinenie by malo zodpovedať povahe spôsobenej ujmy. Keďže sa žalovaný ako súťažiteľ správal právne závadným spôsobom, musel na seba vziať aj riziko, že jeho konanie bude sankcionované a žalobcom uplatnená výška zadosťučinenia rozhodne nie je neprimeraná aj vzhľadom na to, že došlo aj k odstráneniu závadného stavu.“.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd *„bez prítomnosti právneho zástupcu žalovaného... vykonal pojednávanie 21. 11. 2013, na ktorom právny zástupca žalobcu predniesol obsiahle stanovisko, z ktorého súd pri rozhodovaní aj vychádzal a na tom istom pojednávaní vo veci rozhodol bez toho, aby bola daná možnosť žalovanému, jeho právnenému zástupcovi vyjadriť sa na zásadné stanovisko právneho zástupcu žalobcu a bez toho, aby bol právnenému zástupcovi na poslednom pojednávaní v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p. umožnený prednes záverečnej reči“.* Ak krajský súd na uvedené pochybenie okresného súdu neprihliadal, hoci ho obsahovali aj odvolacie námietky sťažovateľky, porušil jej právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka krajskému súdu ďalej vytýka, že 29. apríla 2014 verejne vyhlásil napadnutý rozsudok, aj keď ona a jej právny zástupca trvali na osobnej časti na tomto vyhlásení, ale *„z dôvodov choroby... bez ohrozenia zdravia“* sa ho nemohli zúčastniť. Takýto postup krajského súdu, ktorý *„túto vec uprednostnil oproti iným veciam, že rozhodol ani nie do 2 mesiacov od nápadu veci, vzbudzuje prinajmenšom pochybnosti“* a zakladá podľa jej názoru porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Napokon sťažovateľka tvrdí, že ak sa krajský súd *„nezaberal tými najpodstatnejšími odvolacími námietkami, že niet žiadnej právne relevantnej skutočnosti, na základe ktorej by*

za žalovanú spoločnosť, teda v jej mene, konala a mala právo konať pri registrácii domény tretia osoba... bez jej vedomia, už absolútne nie neprepojenie domén, ale tiež ak sa následne nezaoberal nielen námietkou výšky zadostučinenia a jej ustálenia, ale najmä absolútne sa nezaoberal námietkou, že priznanie zadostučinenia by bolo v rozpore s dobrými mravmi... rovnako sa nezaoberal dovolacím dôvodom poukazujúcim na súdnu prax“, porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Cob 26/2014-326 z 29. apríla 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Cob 26/2014-326 z 29. apríla 2014, ktorým potvrdil prvý výrok rozsudku okresného súdu č. k. 29 CbPv 5/2008-294 z 21. novembra 2013 týkajúci sa uloženia povinnosti sťažovateľke zaplatiť žalobcovi sumu 23 235,74 € ako finančné zadost'učinenie za ujmu spôsobenú jej nekalosúťažným konaním spočívajúcim v tom, že použila „časť obchodného mena žalobcu na zriadenie internetovej domény, pričom táto doména bola presmerovaná na www stránku propagujúcu činnosť a služby“ sťažovateľky.

Sťažovateľka argumentáciu o porušení svojich práv napadnutým rozsudkom krajského súdu založila na tvrdení o jeho rozpore s príslušnými procesnoprávnymi ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, pretože sa domnieva, že krajský súd:

- neodstránil pochybenie okresného súdu spočívajúce v tom, že na poslednom pojednávaní konanom 21. novembra 2013 umožnil žalobcovi predniesť „*obsiahle stanovisko*“ bez toho, aby aj sťažovateľke umožnil k nemu sa vyjadriť,

- nevyhovел návrhu sťažovateľky na odročenie vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu stanoveného na 29. apríl 2014 a

- neodôvodnil napadnutý rozsudok v súlade s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď sa nezaoberal jej „*najpodstatnejšími odvolacími námietkami*“.

Vzhľadom na to, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu označených práv, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

1. Pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že intencionalitu prvej námietky, ktorá sa vo svojej podstate týka porušenia zásady kontradiktórnosti konania ako jedného z atribútov práva na spravodlivý súdny proces, poprela sama sťažovateľka, ktorá vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu uviedla, že „*právny zástupca žalovaného sa nemohol zúčastniť na pojednávaní dňa 21. 11. 2013, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok, nemohol sa vopred ospravedlniť a urobil tak až nasledujúci deň 22. 11. 2013*“. V súvislosti s uvedenou námietkou krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na to, že „*súd prvého stupňa vo veci celkovo nariadil 13 pojednávaní. Z toho sa právny zástupca žalovaného ospravedlnil zo svojej neúčasti na pojednávaní 6x a bol prítomný na 6 pojednávaniach... Znamená to, že právny zástupca žalovaného mal možnosť v konaní na súde konať, brániť svoje práva a navrhovať dôkazy. Ďalej odvolací súd zistil, že žalovaný aj žalobca boli poučení podľa § 120 ods. 1, 4 O. s. p., že účastník konania je povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení skôr ako súd vyhlási rozhodnutie vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr, súd neprihliada... Posledné pojednávanie vo veci súd prvého stupňa nariadil na deň 21. 11. 2013, predvolanie na toto*

pojednávane doručil právnenmu zástupcovi žalovaného 29. 10. 2013, právny zástupca žalovaného následne 18. 11. 2013 doručil súdu prvého stupňa svoje obsiahle trojstranové stanovisko k veci bez navrhovania ďalších dôkazov. Na pojednávanie dňa 21. 11. 2013 sa dostavil iba právny zástupca žalobcu, právny zástupca žalovaného ani žalovaný sa na toto pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavili.... Následne až dňa 22. 11. 2013 právny zástupca žalovaného, písomným ospravedlnením z 22. 11. 2013 ospravedlnil svoju neúčast na tomto pojednávaní z dôvodu svojej práceneschopnosti, o čom predložil ako dôkaz potvrdenie lekára o svojej práceneschopnosti.“

Ústavný súd už v minulosti judikoval, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

Okrem toho z ustanovení tretej časti procesného kódexu – Občianskeho súdneho poriadku upravujúceho konanie v prvom stupni nevyplýva pre všeobecný súd povinnosť donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania, pretože je len na jeho posúdení, kde je vzhľadom na predmet konania rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť a po vykonaní dokazovania pristúpiť k rozhodnutiu vo veci samej (m. m. III. ÚS 144/2012).

V okolnostiach posudzovaného prípadu, v ktorom sťažovateľka, resp. jej právny zástupca boli na pojednávanie okresného súdu riadne predvolaní, no napriek tomu sa ho bez ospravedlnenia nezúčastnili, ústavný súd nezistil, že by bola sťažovateľka ako účastníčka konania procesne znevýhodnená tým, že v konaní pred súdom prvého stupňa

nemala možnosť zaujať stanovisko k otázkam a okolnostiam relevantným pre rozhodnutie vo veci samej. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považuje vznesenú námietku sťažovateľky za irelevantnú a reálne nespôsobilú vysloviť porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu.

2. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa osobitne zaoberal aj návrhom sťažovateľky na odročenie vyhlásenia svojho rozhodnutia, pričom uviedol: *„Odvolací súd na deň 29. 4. 2014 nenariadil odvolacie pojednávanie na prejedanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p., pretože dospel k záveru, že v tejto veci nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ani to nevyžaduje dôležitý verejný záujem. Preto podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní žalovaného bez nariadenia pojednávania a rozsudok vyhlásil verejne dňa 29. 4. 2014, podľa § 156 ods. 1 O. s. p. Pri verejnom vyhlásení rozsudku bez nariadenia pojednávania zákon nepredpokladá, že účastník konania bude pri vyhlásení rozsudku aktívny, teda, že bude ešte doplňovať svoje návrhy a navrhovať ďalšie dôkazy. Znamená to, že ak účastník konania nevyužije svoje právo zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku o odvolaní, nie je tým porušené jeho ústavné právo na prejedanie veci bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, lebo pri vyhlásení rozsudku sa vec už neprejedáva. Odvolací súd preto neakceptoval návrh žalovaného na odročenie vyhlásenia rozhodnutia... a rozsudok o odvolaní vyhlásil.“*

Citované odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu reflektuje judikatúru ústavného súdu, ktorý už v uznesení sp. zn. I. ÚS 87/97 z 2. septembra 1997 vyslovil, že: *„Prerokovanie vecí uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky neobsahuje aj konanie a rozhodovanie všeobecných súdov o procesných úkonoch a návrhoch, ktoré nie sú podaniami vo veci samej. Pre konanie a rozhodovanie všeobecných súdov o takýchto podaniach sa preto ani zákonom nevyžaduje prítomnosť účastníkov súdneho konania“.*

„Verejnosť konania patrí k ústavným procesným zárukám práva na súdnu a inú právnu ochranu. S verejným prerokovaním vecí súvisí princíp ústnosti a bezprostrednosti

a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Princíp verejnosti však nie je absolútny, to znamená, že umožňuje tiež výnimky. Výnimky z princípu verejnosti sa ale vzťahujú na súdne pojednávanie (prerokovanie), nie na vyhlásenie rozsudku. Povinnosť vyhlásenia rozsudku je bezvýnimočná. Vyplýva to z doslovného znenia čl. 142 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj zo zákonov, ktoré v súlade s Ústavou Slovenskej republiky upravujú podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane, o pôsobnosti súdov a konaní pred súdmi“ (m. m. II. ÚS 58/97).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Hakanson z roku 1986 (A-99) judikoval, že verejnosť konania je základným princípom zakotveným v čl. 6 ods. 1 dohovoru; tento princíp musí byť plne rešpektovaný aspoň pri jednom inštančnom konaní o merite veci, pokiaľ nie sú dôvody uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru umožňujúce vylúčenie verejnosti.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť rozhodnutie krajského súdu, keďže sa ňou preukázateľne zaoberal a následne ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal. Napadnutý rozsudok krajského súdu preto nemožno považovať za taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v príslušnom procesnom kódexe, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel krajským súdom aplikovaných procesnoprávných ustanovení, v dôsledku čoho by mohlo dôjsť aj k porušeniu označených práv sťažovateľky.

3. Posledná námietka sťažovateľky sa týkala toho, že krajský súd napadnutý rozsudok neodôvodnil presvedčivo, pretože sa nezaoberal jej „*najpodstatnejšími odvolacími námietkami*“.

V súvislosti s touto námietkou ústavný súd opätovne pripomína, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí

dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Všeobecný súd je povinný na procesné úkony účastníkov primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

Aj ESLP vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež

pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

Vo vzťahu k predostretej námietke sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým „*dospel k záveru, že súd prvého stupňa z toho, čo vyšlo v konaní najavo, vyvodil správne skutkové a právne závery a vo veci správne rozhodol*“, zistil, že ho v žiadnom prípade nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Bez toho, aby ústavný súd ďalej podrobne citoval z rozsiahleho odôvodnenia napadnutého rozsudku, konštatuje, že krajský súd sa dostatočných spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky. Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu vyložiť príslušné hmotnoprávne aj procesnoprávne zákonné ustanovenia spôsobom, akým v tejto veci učinil. V danom prípade preto nemožno dospieť k záveru, že by bol výklad krajského súdu z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky. Právne posúdenie predmetnej veci zo strany krajského súdu (aj vzhľadom na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, pozn.) je ústavne akceptovateľné, nemá znaky svojvôle alebo arbitrárnosti a nemožno ho považovať ani za „*denegatio iustitiae*“ len z dôvodu, že v napadnutom rozsudku zaujal taký právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť, preto predloženú sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sa sťažovateľka domnievala, že jej zo strany krajského súdu nebola poskytnutá náležitá súdna ochrana z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, mohla ním vydaný rozsudok napadnúť prostredníctvom mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, čo však neurobila. Takýto

postup je nepochopiteľný obzvlášť v prípade, ak sťažovateľka bez tomu zodpovedajúcej procesnej aktivity presviedča ústavný súd, ktorý nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02), o opodstatnenosti svojej sťažnosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch v nej uvedených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2016